

denrigsminister. Jeg vil fremhæve nogle Ting, som vise, at Udvalget virkelig selv har talt hendes Sag; naar det nemlig siger, at den, som har udkviklet en særlig fortjenstlig og priselig Virksomhed her i Landet, bør have Indfødsret, da er det dog virkelig Tilfældet med en Dame, som i 22 Aar har arbejdet saavel i private Huse som offentlig ved at undervise Børn saavel i Musik som i Sprog, efter hvad jeg har hørt for ganske vist, i den sidste Tid endogsaa i Dansk. En saadan Dame fortjener virkelig at optages som Indfødt, naar hun og hendes Familie ansee det for en Lykke for hende. Rigtignok er det i Ansøgningen sagt, at hun dermed i Trangstilfælde lettere vil kunne erholde Understøttelse, og det er formodentlig paa Grund heraf, at Udvalget har antaget, at dette er Bevæggrundene til hendes Ansøgning. Jeg har imidlertid talt med dem, der have skrevet denne, og de have erklæret, at de gjerne kunde have udeladt Omtalen deraf; men, hvis det var skeet, vilde Udvalget jo kun have havt at dømme om, hvorvidt et Fruentimmer overhovedet kunde erholde Indfødsret. De, der have skrevet Ansøgningen for hende, have i deres Ærlighed omtalt dette Punkt, fordi de troede, at Arbejderen var sin Søn værd. Den omtalte Dame bliver nu gammel og vil naturligviis gjerne sikkre sig i sin Alderdom, og det er derfor, at hiint Hensyn ærligt og redeligt er blevet fremhævet, men man har ikke i det Tilfælde havt nogen bestemt Retning for Die, hvori man vilde benytte den søgte Begunstigelse for hende. Udvalget har derhos i sin Betænkning sagt: „Det skal paa den anden Side ikke nægtes, at den, der længe har levet i et Land og med Ærlighed har sluttet sig til det Folk, i hvis Midte han lever, og for bestandigt tænker at leve, kan nære et naturligt Ønske, uden Hensyn til nogenformhelt egen Nytte eller Skade, om at see enhver Forskjel imellem sig og Landets oprindelige Borgere udslettet.“ Den her omtalte Dame har nu i 22 Aar levet her i Landet med to Søstre, som have indgaaet smukke Forbindelser her, og de ere saa danske og saa indtagne i Danstheden, at de ganske have sluttet sig til det danske Folk. Der er derfor virkelig Opfordring til at hjælpe hende, der efter Danmark, til, hvad hun ønsker, til Indfødsretten.

Seer man dernæst hen til, at Udvalget selv har gjort opmærksom paa, at hun kan opnaae det, som hun maaskee kunde ønske at naae, ogsaa uden Indfødsretten, da er dette Noget, som vistnok Flere af dem, til hvilke hun har henvendt sig for at faae Anbefalinger, allerede have vidst som Jurister. Hun har Anbefalinger fra Amtmanden og fra Byfogden i Korsør foruden fra Præsten i Korsør og fra flere private Mænd, og nogle af disse have vistnok vidst dette. Men de have dog, som sagt, for Ærligheds Skyld brugt de omhandlede Udtryk. — Med Hensyn til den sidste Passus i Lovforslaget om, at de Vedkommende skulle faae deres undersaatlige Forhold til andre Stater løst, da troer jeg, at vil ligesaavel bør opstille denne Fordring, som en lignende Fordring gjøres i Udlandet. Jeg kan tale herom af Erfaring. Naar en Mand vil gaae ind i en fremmed Stat og der søge at komme ind i Noget, da forlanges det af ham, at hans tidligere undersaatlige Forhold skal være løst. Dette er hændet mig, og jeg kan derfor bevidne, at det, som der her foreslaaes, at vi skulle forlange af Andre, ikke er mere, end hvad Andre forlange af os. Kun bør det maaskee i dette Tilfælde bemærkes, at der er Mange af dem, hvem nærværende Lovforslag omhandler, der ere saa gamle her i Landet, at det muligt kunde vise sig vanskeligt for dem at opfylde den opstillede Betingelse, skjøndt Sætningen vistnok i Almindelighed er saa rigtig, som den kan være. Jeg vil slutte disse Bemærkninger med endnu engang at anbefale den af mig omtalte Dame til det ærede Thing.

Ordføreren: Med Hensyn til Lovudkastets Slutningsbestemmelse skal jeg henholde mig til, hvad der er ytret af den ærede Indenrigsminister og af den ærede 2den Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Krieger). De samme Synspunkter, som de have gjort gjældende, ere fremsatte i Betænkningen, og jeg skal derfor kun endnu fremhæve eet Punkt, nemlig det Vidnesbyrd, som vi saaledes faae om, at det virkelig er de Vedkommendes Villie, at de ville opgive deres tidligere, undersaatlige Forhold. Det er ikke uvigtigt, at de selv afgive en saadan positiv Erklæring, ikke